

1. En el text següent hi ha entre 23 i 33 incorreccions gramaticals, tant ortogràfiques com de sintaxi i lèxic. Mireu de corregir-ne tantes com pugueu.

L'exclusió que uns éssers humans poren patir per part d'altres, més poderosos o sensiblement més numerosos que ells, no es un fenomen nou. Tammateix, les relacions entre conjunts socials han estat moltes vegades güiades per la convicció que algún dels mateixos era intrínsecament indesijable, el qual el feia mereixedor d'una descualificació global, sovint seguida de postergació, empait, inhabilitació, persecució i, en els casos més estremes, de extermini. A lo llarg dels segles, un número impossible de calcular d'individus han estat prejudjats, estigmatitzats, encalçats o castigats per causa no del que han fet, si no del que són. Les modalitats de inferiorització de les quals poden ser víctimes les persones s'han demostrat ben variades i han arribat a conseguir que els propis afectats acabin convençuts de la naturalitat del trate que reben.

2. En aquest fragment hi ha entre 23 i 33 errades. Corregiu-les.

El racisme cultural és una forma força el·laborada de xenofobia. La xenofobia és refereix a les aptituds que fan que un grup humà sigui perseguit o objecte d'un tracte humillant per causa de la seva condició d'ajeno a una determinada comunitat o país. Un terme afí al de xenofobia és el de alterofobia, o rebuig de l'altra. El rebuig pot ser exercitat per ciutadans ordinaris, però també per la pròpia administració, per medi de l'actuació policial, sovint suportada per lleis espacials destinades a perseguir i deportar persones per al simple fet de ser considerades estrangeres. Per extensió, la xenofobia també s'aplica als que, sense ser estrangers, són, senzillament, rars, extranyes, és a dir aquells els quals, al igual que als vinguts de fora, s'els aplica un principi denegatori -el de l'extraneïtat- que percep com a una qualitat de l'altre lo que en realitat és un atribut que se l'hi assigna.

3. En el text següent hi ha entre 23 i 33 incorreccions gramaticals, tant ortogràfiques com de sintaxi i lèxic. Mireu de corregir-ne tantes com pugueu. Recordeu que no s'ha de corregir l'estil del text i que només s'ha de modificar allò que no és correcte.

A la ciutat Nord-Americana de Port-Huron (Michigan), cap a mig segle XIX, es podia veure cada horabaixa a la senyora Nancy Elliot, antiga mestra, seguida al porxo de casa seva ensenyant el seu fill. El mestre del poble havia expulsat el jove Thomas Alva Edison de l'escola perquè, segons ell, careixia de tota aptitud i consegüentment intentar ensenyar-li res era perdre el temps.

L'intel·ligència del nin es despertà súbitament als nou anys quan la seva mare li proporcionà el llibre *Escola de Filosofia Natural* de l'ensagista Richard Green Parker. L'infant quedà fascinat pel món que descobrí en el llibre i en aquell moment va néixer la seva vocació: fer experiments.

Als dinou anys es traslladà a Nova York, on va treballar com tel·legrafista i introduí millores als aparets. La primera patent li fou otorgada l'any 1868 i dos anys més tard instal·là el seu primer gran laboratori.

El 18 d'octubre de 1878, després de molts fracasos, naixia la làmpara incandescendent utilitzable. Edison i el seu ajudant, Francis Upton, introduïren dins una ampolla de vidre, de la que havien extraït l'aire, un fil de cotó carbonitzat i doblegat. Tancaren l'ampolla hermèticament i la conectaren a la corrent. La làmpada s'encenguè i, encara més important, després d'hores i més hores seguia encesa.

Edison desitjava demostrar que el seu invent serviria per a il·luminar una ciutat sencera. Per tal de cridar l'atenció, per la Nit Vella de 1880 penjà 50 llumetes a casa seva i ho anuncià als diaris de la

ciutat. Centenars de persones encuriosides si acostaren a veureho. Dos anys més tard conseguí el seu gran objectiu: havia creat la primera companyia elèctrica, amb la seva pròpia central.

A rel d'això, amb només trenta anys, Edison ja era l'americà més conegut arreu del món. Quan morí, amb més de vuitanta anys, era considerat el creador de les bases per a la revolució tecnològica i social en el modern món de l'electricitat.

4. Ídem.

El antropòleg pot veure-se atrapat en una contradicció difícil de salvar. D'una banda, per a la pròpia naturalesa comparativa de la seva disciplina, ha de veure tot lo que l'envolta i que es dins seu com al resultat continguent d'unes determinades coordinades socials, culturals i històriques, a les quals té que considerar com un punt més en la constelació de totes les que el ser humà ha conegut i coneixerà. Sab que tot lo que pot tenir per valuós o significatiu no ho era fa massa, i de segur que tampoc no heu serà en un futur gens llunyà, fins i tot per ell mateix. Per això està condemnat a pensar-ho tot en termes relatius i, per tant, a mantenir en la realitat que l'envolta unes relacions basades amb la negativitat, en el distanciament, sinó en el cinisme. Però, de l'altre banda, també és cert que, malgrat la inutilitat que atribueixi a les seves accions, pot sentir-se impel·lit a contribuir a la lluita per fer la seva societat una mica més amable, i fer-ho, a més, a partir precisament del seu saber. És a les hores, i per salvar els contra-sentits i les ironies del seu pensament, que ha de concluir que l'excepcionisme no sempre ha d'implicar pasivitat.

5. Ídem.

Senyor Director,

Li agrairia públics aquest escrit a la secció de cartes al director del seu diari, doncs humildement crec que el tema que trat en ell potser interessant per a tots els lectors. Moltes gràcies per avançat.

Voldria explicar uns fets que van acontèixer i a l'hora expressar la meua queixa més enèrgica sobre una discriminació de la que he estat objecte darrerament. Els fets no deixen de ser el resultat d'una situació que s'ha anat repetint durant els últims quatre anys en aquesta illa. Ja sé que n'hi ha molts problemes grevíssims al món que evidentament són objecte de reportatges als diaris i a la televisió, però pens que seria gaire important que la qüestió que jo vui exposar en aquest test tingués més presència als medis de comunicació.

Potser a vostès lis pareixerà que en faig un gra massa, però consider que els ciutadans tenim que protestar sempre que les nostres reivindicacions siguin justes. Sinó, feim de marionetes manipulades pels poderosos, i no de ciutadans lliures. La teoria de que la democràcia significa anar a votar cada quatre anys i prou no té fundaments en un món en què cada dia hi ha més maneres d'estafar a la gent. Seguidament, doncs, vaig a relatar els aconteixements que han motivat aquesta carta.

6. Ídem.

Empleem la paraula viatjar per a moltes coses. N'hi ha viatges reals i n'hi ha virtuals, n'hi ha astrals i fins psicodèlics. Qualsevol utilització d'aqueix verb implica, però, una experiència. Pot ser estàs ben quiet, escoltant música, al sofà de la teva casa, però la teva ment viatgera està a Cuba. Casi podem dir que tens calor i una mà morena t'acarana els cabells. I. sí, estàs de viatge! De repent, una porta s'obre, entra ta mare i et manda anar a cercar pa. S'ha acabat el viatge i penses amb la persona morena que ha desaparegut del teu costat mentre et dirigeixes a la panaderia.

Si no saps què has de fer aquest estiu, el que vol dir que no has tingut massa temps de pensar-hi i que necessites unes bones vacances, et recomanem els viatges reals. La realització dels mateixos implica

un cert esforç: has d'haver estalviat una mica, t'has d'informar, has de conviure amb uns amics uns quants dies. i això no sempre és fàcil, perquè la gent de vegades és un poc pesada. Però la recompensa és bona i nosaltres et recolzem des d'aquí. Et donaràs compte de que viatjar és viure. Quant surts de casa, et fa la sensació fantàstica de que t'han regalat una aventura. És una sensació que mai més podràs viure sense ella. No dubtis més: recorda aquell lloc que sempre t'ha fet ganes anar i repeteix-te: «Aquesta vegada sí! Aquesta vegada tinc ganes i aniré!»